Андрій Шевчук

ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ В РИНКОВИХ УМОВАХ ГОСПОДАРЮВАННЯ

Управління – це відносини, зміст яких визначається характером власності. Всі підприємства мають деякі спільні характеристики, до яких в першу чергу відносяться функції управління. Функції управління – це об'єктивно обумовлені загальні напрями або сфери діяльності, які у сукупності забезпечують ефективну кооперацію спільної праці [3].

Основними функціями управління є: планування – це процес визначення мети діяльності, передбачення майбутнього загального результату; організація – це процес формування структури системи, розподілення завдань, повноважень та відповідальності між членами організації для досягнення загальної мети її діяльності; мотивація – це процес, що спонукає членів організації до спільних погоджених дій, які забезпечують досягнення поставленої мети; контроль – це процес вимірювання досягнутих за певний період результатів, порівняння досягнутого з запланованим та коригуванням діяльності, які у сукупності забезпечують виконання підприємством своїх планів.

Привести в дію організовану систему, щоб одержати потрібний результат, можна лише через вплив на неї керуючого органу чи особи. При цьому необхідні певні інструменти погодженого впливу, які й забезпечують досягнення поставлених цілей. Такі інструменти заведено називати методами управління [2].

Методи управління – це способи впливу на окремих працівників і трудові колективи в цілому, які необхідні для досягнення цілей підприємства. Управління підприємством спрямоване на людей, коло їхніх інтересів, передовсім, матеріальних. Сучасне управління – це особлива сфера економічних відносин, що має свою логіку розвитку. Суть управлінської діяльності полягає у впливі на процес через прийняття рішень. Необхідність управління пов'язана з процесами поділу праці на підприємстві і відокремлення управлінської праці від виконавчої [1].

Основоположником управління вважається американський інженер і дослідник Ф. Тейлор. Запропонована ним раціоналізація праці і відносин на виробництві дозволила корінним чином змінити організацію і управління, а, значить, і ефективність виробництва. Всі операції на підприємстві він поділив на групи: технічні; комерційні; фінансові; обчислювальні; охорона майна і осіб; адміністративні. Власне, до управління він відніс останню групу і вважав, що процес управління полягає в тому, щоб передбачити, організувати, узгоджувати, розпоряджуватися, контролювати. В управлінні сучасною економікою слід керуватися такими принципами: чіткого розподілу праці; додержання дисципліни і порядку; повноваження і відповідальність; використання

мотивації високопродуктивної праці; забезпечення рівної справедливості для всіх; впевненості в постійності і стабільності роботи; дотримання взаємовідносин із співробітниками згідно ієрархічного ланцюга; заохочення ініціативи [4].

Отже, власник сам визначає методи і систему управління у рамках своєї власності і прав. Він є монополістом стосовно керування своєю власністю. Якщо ж підприємство державне, то відповідні функції управління здійснює держава через своїх уповноважених керівників.

Список використаних джерел:

1. Абрамов В. Підприємства, малий бізнес і ринкова конкуренція / Абрамов В. // Економіка України. – 2006. – № 11. – С. 51–52.
2. Баранов Я. Підприємство в системі регіонального управління / Баранов Я. // Економіка України. – 2006. – № 10. – С. 68.
3. Механізм управління підприємством // Економіка України. – 2005. – № 12. – С. 14–15.
4. Управління якістю як фактор конкурентоздатності // Економіка України. – 2005. – № 1. – С. 93.